

Presentació de la XXVIII Travessa Matagalls-Montserrat (Palau del Parlament, 4 de setembre de 2007)

El president

Bona tarda.

Honorable conseller de Governació, secretari general de l'Esport, diputat, senyores i senyors, com a president del Parlament em plau donar-los la benvinguda en aquest Palau, com vostès saben, la seu del poder legislatiu català i que avui, a més a més, té l'honor d'acollir la presentació d'aquesta XXVIII Travessa Matagalls-Montserrat.

Seguint l'ordre previst, té la paraula, en primer lloc, el senyor Carles Albesa, promotor de la Travessa.

El Sr. Carles Albesa

Molt honorable senyor president del Parlament, honorable senyor conseller de Governació, il·lustre senyor alcalde del Brull, senyora secretària general de l'Esport, senyors presidents de la Unió d'Entitats Esportives de Catalunya, de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, de la Federació Espanyola d'Esports de Muntanya, senyor director de l'Hospital de Catalunya, senyor president del Club Excursionista de Gràcia, senyora coordinadora de la Travessa Matagalls-Montserrat, senyores, senyors, amics tots, ha passat un altre any i, com ja és costum, en acabar les vacances, arriba la Travessa Matagalls-Montserrat. L'estiu ens deixa. Com diu el poeta: "Arribada la Mercè / s'ha fet curta la jornada. / Els capvespres ja són freds / i els matins semblen rosada." Però avui no faré la presentació de la Matagalls-Montserrat a partir de citacions poètiques. La poesia deixarà pas a la història, a unes breus referències històriques que corresponen a diversos anys, els quals aniré esmentant successivament.

Començo per l'any 1904. El dia primer de gener entrà en vigor la llei que establia el descans dominical obligatori. El 6 de febrer es declarà la guerra russojaponesa. A principis d'abril, Alfons XIII, rei d'Espanya, visità per primera vegada Barcelona. El regidor Francesc Cambó, el més jove dels set representants de la minoria regionalista

de la Lliga a l'Ajuntament, s'adreçà al rei amb aquestes paraules: "*Barcelona no pide más que libertad, buscando una expansión que sólo en mínima parte le permiten las trabas de la ley. De lo que paga el pueblo para el fomento de la ciudad, sólo una mínima parte en la ciudad se queda.*" Permeteu-me que surti del guió i que faci una reflexió. El temps, que sovint transcorre tan de pressa, sembla eternitzar-se certes vegades. Qui diria que això passava fa més d'un segle? Torno al guió.

El 23 d'octubre se celebrà a Barcelona el primer campionat de tennis de l'Estat. L'estiu d'aquell mateix any, concretament el capvespre del dia 4 d'agost, dos joves sacerdots arribaven al Matagalls on dormiren breument i a les dues de la matinada emprengueren una llarga caminada que els havia de conduir al monestir de Montserrat en poc menys de vint-i-quatre hores. Coneixem el nom d'un d'ells: Jaume Oliveras i Brossa, nascut a la Garriga vint-i-set anys abans, i que havia d'esdevenir un pioner de l'escalada a Catalunya i un destacat pirineista.

I ara una anècdota de mossèn Oliveras, fent així cas a un fill meu que m'ha recomanat d'explicar-ne algunes per tal de fer més amè el meu rotllo. Els darrers anys de la seva vida, durant un sojorn de mossèn Jaume en un poblet de muntanya de la Cerdanya, o potser del Ripollès, comunicà l'enyor que sentia dels Pirineus al seu acompanyant. En dir-li aquest: "Però si aquí som als Pirineus!", el clergue li respongué: "No, els Pirineus comencen a Andorra i van cap a Ponent!" Tota una declaració de quines eren les seves preferències en matèria de paisatge muntanyenc.

Passem a l'any 1922. Al nostre país s'anava consolidant l'afició a l'esport i n'augmentava la pràctica. Aquest any s'inaugurà el camp del Futbol Club Barcelona de les Corts, antecessor de l'actual Camp Nou. El 5 de novembre es disputà a Barcelona la segona edició del Gran Premi d'automobilisme penya Rhin, en què el pilot guanyador assolí una velocitat mitjana notable, 105 km/h. El dia 15 del mes anterior tingué lloc, amb sortida i arribada al parc de la Ciutadella, molt a prop d'on som ara, el primer campionat d'Espanya de gran fons de marxa atlètica, cinquanta quilòmetres. Va ser una competició que originà molta expectació per la rivalitat que hi havia entre els equips de marxadors del Club de Futbol Barcelona i el Reial Club Deportivo Espanyol, i força discussions *a posteriori* a causa de certs dubtes sobre la

legitimitat del resultat. Sorprenentment, la victòria per equips no correspongué a cap dels dos clubs esmentats, sinó a la Unió Esportiva de Sants. Individualment, el primer classificat fou Albert Charlot, de l'Espanyol, i el segon Francesc Albesa, del Barça – deixeu-me dir que Francesc Albesa era el meu pare.

El 25 d'agost, el líder anarcosindicalista Àngel Pestaña va ser víctima a Manresa d'un atemptat que estigué a punt de costar-li la vida. El país estava immersit en una sagnant lluita social que entre 1917 i 1922 ocasionà més de vuit-cents atemptats. En aquest ambient ciutadà, enrarit de lluita a mort entre el Sindicat Lliure, l'organització creada al servei de la patronal, i l'obrerista Sindicat Únic, d'inspiració anarquista, tres joves graciencs, Josep Buch, Jaume Martorell i Agustí Sobrevia, començaren a sortir d'excursió cap a l'any 1919. S'autodenominaren Grup Excursionista Mai Enrera, i el 13 de gener de 1922 formalitzaren la preceptiva inscripció al Registre del Govern Civil, i quedà així constituïda legalment l'entitat, que dos anys després passà a dir-se Club Excursionista de Gràcia.

El canvi de nom va ser decidit pels socis arran d'una circular del Govern Civil del 8 de setembre de 1924, que disposava que el títol de les associacions i societats civils havia d'estar redactat en castellà. El novell Grup Excursionista Mai Enrera aprofità aquesta imposició no per traduir el nom, sinó per adoptar-ne un de nou que s'escrivís igual en català que en castellà i que, de passada, fos representatiu de la seva localització territorial. I així triaren l'anglicisme *club*, aleshores poc habitual en l'àmbit excursionista i el topònim Gràcia, el nom de l'exvila annexionada a Barcelona l'any 1897. I ara l'anècdota, en aquest cas referida al butlletí que publicava l'entitat. Mentre no fou autoritzat el nou nom, imprimiren una coberta del butlletí en castellà, destinada a l'exemplar que es presentava a la censura prèvia, i els altres exemplars es distribuïren als socis amb el títol de sempre, una decisió tanmateix arriscada però comprensible, davant de l'inefable "*nunca hacia atrás*".

Any 1929. A Barcelona s'inaugurà l'Exposició Internacional a la muntanya de Montjuïc. El 24 d'octubre es produí una caiguda sense precedents de la Borsa de Nova York. Aquest fet, conegut com el Dijous Negre, desembocà en una crisi econòmica mundial especialment greu als Estats Units d'Amèrica. A la darrerïa d'any, la dictadura de

Primo de Rivera passava pels moments de màxima impopularitat, fins al punt que el dictador hagué de dimitir el gener de l'any següent.

A Catalunya hi devia haver uns cinc mil excursionistes afiliats a un gran nombre d'entitats, al voltant d'un quart de miler, que dibuixaven un moviment excursionista poc vertebrat i molt disseminat. Una d'aquestes entitats, el Grup Excursionista Joventut Catalana, demanà un article a Jaume Oliveras destinat al seu butlletí. Va publicar-se al número de maig/juny amb el títol "Del Montseny a Montserrat en una jornada" i és la primera i única vegada que el protagonista parla d'aquesta excursió que féu un quart de segle abans i que és l'antecedent de la nostra Travessa.

Passem a l'any 1962, un any marcat pels terribles aiguats del Vallès del dia 25 de setembre, que van causar més de set-cents morts. En el terreny artístic, el 17 de gener, la soprano Montserrat Caballé debutà al Gran Teatre del Liceu. En l'àmbit religiós, l'11 d'octubre, el papa Joan XXIII inaugurà el Concili Vaticà II. La tarda del dissabte 15 de setembre, tres socis del Club Excursionista de Gràcia —Jordi Ribot, Joan Cervera i Carles Albesa, que ara té el plaer de parlar-vos— pujaven de Collformic al Matagalls disposats a repetir l'excursió que havia fet Jaume Oliveras cinquanta-vuit anys abans.

Anteriorment, junt amb alguns altres consocis, ja ho havien intentat diverses vegades, sempre sense èxit, segurament pel fet de no conèixer prou bé els camins que havien de seguir de nit. En aquesta ocasió, en Cervera, ben conegut en el món excursionista i que em sembla que està entre el públic —eh que sí?, sí...—, tingué problemes en un genoll, i en Ribot i jo ho aconseguírem finalment. Vàrem arribar a la plaça del monestir de Montserrat a dos quarts d'una de la matinada del dilluns dia 17, quan mancava mitja hora per totalitzar-ne vint-i-quatre des de l'inici de l'excursió.

Una anècdota. No sé si és anècdota o categoria, el que sí que sé, i em consta, és la qualitat humana i intel·lectual d'en Jordi Ribot. En donaré dues pinzellades a títol d'exemple.

Primera pinzellada. En ocasió d'una reorganització de la biblioteca del nostre club, que en Jordi s'oferia a fer, va pernoctar amb el seu sac de dormir diverses nits al local social per aprofitar millor el temps i enllestir abans la feina.

Segona pinzellada. L'any 1960 aparegué, amb el número 288 de la col·lecció Biblioteca Selecta, la traducció del francès al català de la novel·la de Jules Verne, *De la Terra a la Lluna*, feta per en Jordi Ribot, una versió excel·lent amb nombroses notes seves a peu de pàgina. Doncs bé, va fer-la llevant-se cada dia a les cinc de la matinada i treballant-hi fins a l'hora d'entrar a l'oficina on treballava.

Aquest va ser el bon amic i company, mort prematurament l'any 1981, amb qui vaig compartir la meva primera Matagalls-Montserrat, una travessa que després he repetit diverses vegades –divuit, si no vaig errat–, però que en cap cas no m'ha fet oblidar aquella llunyana experiència d'ara fa exactament quaranta-cinc anys.

Finalment, any 1972. Va ser un any olímpic molt accidental, ja que un comando terrorista palestí atacà la delegació d'Israel que participava en l'Olimpíada de Munic, amb el resultat d'onze atletes cinc assaltants i un policia morts. A Barcelona, el 5 de març, hi hagué una explosió en una casa del carrer Santa Amèlia i Capità Arenas, que produí l'ensorrament de l'edifici i una vintena de víctimes. El Club Excursionista de Gràcia celebrava el cinquantenari de la seva fundació i organitzà diversos actes extraordinaris, algun de tan important com ara les primeres jornades nacionals de medicina de muntanya i un altre de tan insòlit com una anomenada Travessia Matagalls-Montserrat en menys de vint-i-quatre hores, una activitat que presumíem molt minoritària, atès que aleshores no s'estilava aquest tipus de marxa de resistència per muntanya, creença, tanmateix, errònia, ja que 159 excursionistes es congregaren al cim del Matagalls el vespre del 16 de setembre, disposats a fer-la, dels quals ho aconseguiren 52, 50 homes i 2 dones.

L'anècdota és que el dia anterior havia nevat al Matagalls i tot i que la neu ja s'havia fos, feia molt de fred, tant que es decidí avançar quinze minuts l'hora de sortida prevista entre dos quarts de nou i dos quarts de deu de la nit. Pitjor va ser encara la presència de la boira, que va fer que alguns participants es desorientessin baixant del cim i no passessin per Collformic ni pel primer control del pla de la Calma. Per un de cada set participants, la Travessa s'acabà tot just començada.

Fins aquí aquest breu recorregut pel que podríem denominar Prehistòria de la nostra Travessa. Ara m'agradaria recordar alguns aspectes de la Matagalls-Montserrat.

Sobretot, m'agradaria glossar la màgia d'una nit que alguns titulars periodístics han qualificat com "La noche de los búhos" o com "Una nit de veritable marxa", però em sembla que no dispo de gaire més temps.

Efectivament, he d'acabar. Abans, però, vull recordar aquell eslògan que em plau tant: "No és cap cursa, però alguns corren molt; no és cap passejada, però molts contempen el paisatge; no és cap competició, però cadascú ha d'enfrontar-se amb ell mateix."

Per mi, aquest "cadascú ha d'enfrontar-se amb ell mateix" és la gran veritat de la Matagalls-Montserrat.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

El president

El senyor Josep Ventura, director tècnic de Geo Virtual, farà una breu explicació de l'itinerari de la Travessa des del cim del Matagalls fins a Montserrat.

El Sr. Josep Ventura

Bona tarda a tothom.

Senyors i senyores, els ensenyarem breument aquest escenari tridimensional d'aquest sector de Catalunya, en el qual varem fer ja fa..., i seguint una mica *l'speed* i l'empenta del Club Excursionista de Gràcia, uns dels primers projectes que es van fer de cartografia en tres dimensions i que es va destinar precisament –de fet és el primer que es va fer aquí a Catalunya– a la Matagalls-Montserrat.

Bé, farem un recorregut molt breu i anirem passant per sobre del territori que és objecte de la Travessa. Comencem a dalt,,, Bé, en aquest cas, baixant del Matagalls, la sortida a Collformic, com podeu veure –faré una pinzellada molt genèrica–, anem en direcció al pla de la Calma, a les antigues masies del Cafè, la Castanya, que les veiem aquí, en direcció al que és pròpiament dit el pla de la Calma fins al primer control d'avituallament a la zona de l'Alzina, d'acord?

Anem baixant fins a la zona de l'Agustí, el Bellvé, en direcció al collet de Sant Martí, a sota mateix del Tagamanent, i anem baixant anant a buscar la vall del riu Congost, en

direcció a Aiguafreda. D'Aiguafreda estant, ja estem veient la pujada cap a dalt el pla de la Garga, on hi ha el segon control, i després anem seguint les diferents masies, coll de can Taló, com podeu veure, el coll de Fabregar, la zona del Pou, un territori que, com deia abans el senyor Carles Albesa, anys enrere cartogràficament era bastant poc conegut, tot i que estava habitat, evidentment, però són terrenys evidentment de muntanyes que, si no ets bon excursionista, no es coneixen gaire. També és una manera, la Matagalls-Montserrat, de donar a conèixer determinades zones poc conegudes de la nostra geografia.

Anem baixant cap al següent control, a la zona de la Rovireta, ens desplacem cap al pont de les Ferreries, a prop de Sant Quirze Safaja en direcció..., remuntant ara cap al coll de Poses. Com veieu, hi ha molt de tros. Anem seguint, cap a l'Era de les Cases, aquest territori, i anem a buscar per darrera els plans de can Gallifa, per darrera Gallifa, anem a buscar la ruta en direcció a Sant Llorenç Savall, que ens apareix al fons, on anirem arribant.

Encara ens queda molt de tros. De Sant Llorenç Savall hem de salvar el massís de Sant Llorenç del Munt. Anys endarrere s'havia pujat més cap a la zona de la Mola; per temes una mica de conservació del territori es va optar fa uns quants anys pel canvi d'itinerari.

Llavors, en aquest cas –torno una mica endarrere–, des de la zona de Sant Llorenç baixava cap aquí a Sant Llorenç Savall en direcció cap aquesta urbanització, la pista del Dalmau, i anava a fer una volta del que és pròpiament el llit de la Mola, que la tenim aquí a dalt, cap a la zona de l'Illa, la carena de l'Illa, el coll Llarg i el coll de Grua, que era una mica el pas que donava cap a la següent vall, que és la de la riera de les Arenes i les urbanitzacions que hi ha actualment, cap al pont de la Riba.

Superada la riera de les Arenes, anàvem a buscar, pel coll de Riba, en direcció..., per tota la zona, la Casanova de l'Obac, el que és la serra de l'Obac, en direcció cap a Vacarisses. Aquí hi ha el control 8, que són aquestes etiquetes petites que anem veient. Com veieu, hi ha una successió de valls i muntanyes, anem passant, carenejant i baixant d'un costat a l'altre, tallant perpendicularment els diferents rius i rieres. D'aquesta zona, ara ja ens costa anar-nos-en per l'hostal de la Creu a buscar la

carena que ens separarà del Llobregat per baixar, ara sí que ja s'acaba, encara que queda la pitrada final, cap a baix a Monistrol, per pujar pel camí de l'aigua, per la pista de l'aigua a dalt el monestir de Montserrat, que és on acaba la Travessa.

Així, molt breument, hem fet una volta sense cansar-nos gaire, de moment, però després s'hi ha d'anar per la Travessa.

Val a dir que aquest escenari, com us he comentat abans, és el primer que es va fer d'aquest tipus de producte, d'aquest tipus de tecnologia, amb material propi del país, procedent de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, amb tecnologia pròpia, també d'empreses d'aquí, i sobretot amb l'empenta de la societat civil, entre diferents institucions, Enciclopèdia Catalana i sobretot de Francesc Sanahuja, que està aquí a la taula, del Club Excursionista de Gràcia, que es va fer aquest primer projecte.

Ha quedat no diria antiquat, però la tecnologia ara ens permet fer moltes més coses i estem preparant –però encara no ho tenim– poder posar-hi..., ja hi ha escenaris d'aquest estil penjats a internet, hi ha projectes en aquest moment al gencat mateix i en diferents webs institucionals, on aquest tipus de cartografia, amb més detall i moltes altres utilitzacions.

I, sobretot, poder, en el cas del món excursionista, introduir tot el que és el tema de seguretat, i sobretot tot el que serien rutes tretes a partir de *tracks*, de recorreguts en GPS, amb molta precisió, i que podem visualitzar l'escenari i els usuaris podran consultar-lo i també carregar-lo als seus dispositius. És a dir, com tot, a poc a poc, però anem saltant d'un pas a l'altre. En aquest cas, aquest va ser el primer pas, però anem seguint endavant.

Gràcies.

El president

Doncs ara és la senyora Pilar López, directora de la Travessa Matagalls-Montserrat qui té la paraula.

La Sra. Pilar López

Gràcies.

Molt honorable senyor Benach, senyor Muñiz, Carles, Francesc, autoritats, consocis, companys dels clubs de muntanya, amics, l'edició 2007 de la Matagalls-Montserrat ja està en marxa. És la XXVIII edició. Són vint-i-vuit edicions, trenta-cinc anys. Si ens ho pensem uns segons, que ja fem trenta-cinc anys, la xifra deixa passar a l'emoció, un sentiment intens i plaent de formar part d'un esdeveniment amb història, d'un esdeveniment que ha millorat en cada edició, que és capaç d'evolucionar amb el temps i que ha estat pioner, en certs aspectes, en el món de les marxes de resistència.

I l'emoció esdevé orgull, el que sentim tots els voluntaris i voluntàries que hi aboquem el nostre esforç, quan cada any la Matagalls té l'èxit de participació que la caracteritza.

La Matagalls-Montserrat té tota la força del passat, el bagatge de l'experiència acumulada després de vint-i-set edicions, però avui és present i mira cap al futur. Per això enguany continuem aprofitant les facilitats ofertes per les noves tecnologies i hem introduït canvis importants en el procés d'inscripció, amb l'objectiu de simplificar-lo i agilitar-lo. El món evoluciona ràpidament i cal conservar l'embranchida per girar al seu ritme.

La Matagalls-Montserrat, com tantes altres activitats que afortunadament es desenvolupen al nostre país, compta amb un gran valor afegit: el seu caràcter totalment voluntari. L'interès que mou els més de dos-cents voluntaris és, creieu-me, del tot altruista. A cap de nosaltres ens mou l'obtenció d'un benefici material, però cal admetre que, al final, després de cada Matagalls, tots n'hem tret un gran benefici emocional i humà. I per això hi reincidim i ens fem nostra la Travessa, una part integrada amb més o menys intensitat dins de la nostra quotidianitat. L'experiència és enriquidora i els moments molt especials, carregats de màgia i energia.

Des del primer fins al darrer voluntari present al llarg del cap de setmana de la Matagalls als controls de pas i avituallament, a la sortida i a l'arribada, a les furgonetes de suport, els que hi treballem abans i després al llarg de nou mesos; els nostres amics radioaficionats de Protecció Civil, que ens permeten la comunicació; l'equip de Mountain Wilderness, que vetlla per la cura del medi ambient; els ajuntaments de pas, que faciliten infraestructura i ens transmeten el seu valuós suport; el municipi del Brull,

que posa ordre a la sortida; el monestir de Montserrat, que ens permet la grandiosa arribada a un indret tan especial; els organismes oficials, mossos, bombers, Diputació de Barcelona..., perdó, Generalitat, que ens donen el seu suport i col·laboració indispensables; els patrocinadors, l'Hospital General de Catalunya, les Federacions de Muntanya Espanyola i Catalana, i dins d'aquesta, el Comitè Català de Marxes..., cada any, fruit de l'esforç i la il·lusió col·lectiva, neix una nova edició de la Matagalls - Montserrat, una peça valuosa del tresor de l'associacionisme català. Penso que en un món on sovint un té la impressió que tendeix massa a l'individualisme, a la productivitat agressiva i a la competitivitat és ja no important, sinó necessari, que activitats com la nostra es renovin cada any.

La Matagalls és una trobada de voluntats, una festa dels apassionats pel repte, una simbiosi d'esforços. I això no seria possible sense els prop de 2.700 participants que van prendre la sortida a Collformic l'any passat, marxadors i marxadores que cada any renoven la màgia col·lectiva de la Travessa, i afronten, caminant o corrent, la distància que separa el peu del Matagalls i el monestir de Montserrat en menys de vint-i-quatre hores. La il·lusió, que es diu que mou muntanyes, en aquest cas n'acosta dues de tan simbòliques com són el Matagalls i Montserrat.

Són vuitanta-tres quilòmetres de distància i 5.980 metres de desnivell acumulat. No és cap regal. Fer la Matagalls requereix un gran esforç físic i mental, l'un va necessàriament lligat amb l'altre i cal una bona dosi de tots dos per assolir l'objectiu. En dono fe, perquè sóc aficionada a les marxes de resistència de la Copa catalana. És evident que cal tenir cames, però sovint es pot dir que acabes caminant amb el cap.

A les marxes de resistència es posa a prova la capacitat individual d'afrontar l'esforç, la tenacitat per aconseguir un objectiu costós, la voluntat per superar problemes i, fins i tot, la força per tornar afrontar el repte que no va ser possible en una altra ocasió.

La Matagalls és una prova exigent, però sempre enriquidora, i ho prova el fet que molts dels participants repeteixen un any i un altre.

El propòsit de fer la Matagalls il·lusiona, i darrera de cada inscrit o inscrita hi ha una expectativa a complir: hores d'entrenament i preparació. Les proves com la Matagalls tenen la capacitat d'extreure de cada persona qualitats de gran valor, la voluntat, la

capacitat d'esforç, la companyonia, la superació personal, la recerca d'objectius, l'optimisme i l'alegria de gaudir del que ens envolta, totes qualitats que enriqueixen la persona i la societat i que tant ens ajuden en la nostra quotidianitat.

La unió d'aquestes experiències és la Matagalls i és el que la fa gran, i és el que ens il·lusiona, ens apassiona a tots els addictes a la Matagalls, que som els que la fem ser el que és. Per això vull aixecar una imaginària copa de cava i celebrar amb tots vosaltres una altra edició de la Matagalls-Montserrat.

Per molts anys!

El president

Doncs, després d'aquest brindis amb la directora de la Travessa, és el sotsdirector de l'Hospital General de Catalunya, doctor Raül Muñiz, qui ens adreçarà unes paraules.

El Sr. Raül Muñiz

Moltes gràcies.

Molt honorable senyor Benach i autoritats presents, gràcies per convidar-nos a aquest acte de presentació d'aquesta nova edició de la Matagalls-Montserrat, i el nostre agraïment profund al Club Excursionista de Gràcia, en la persona del seu president, el senyor Francesc Sanahuja, per deixar-nos participar i col·laborar un any més en aquest esdeveniment, la Matagalls - Montserrat, on s'ajunten la salut, la natura i la tradició.

I això lliga perfectament amb l'esperit de la nostra Corporació, de Capio, on promovem, intentem promoure la salut dels ciutadans no tan sols guarint les malalties, sinó procurant aspectes de prevenció, de promoció de la salut, i això intentem fer-ho arribar a tots els ciutadans. No tan sols col·laborem amb alguns esportistes d'elit per mitjà d'algunes unitats especialitzades que tenim, sinó que col·laborem també amb altres entitats d'àmbit social.

Només agrair-los a tots, una vegada més, poder estar aquí i expressar el nostre desig de seguir col·laborant amb vostès pel benestar dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

El president

Senyor Francesc Sanahuja, president del Club Excursionista de Gràcia, té la paraula.

El Sr. Francesc Sanahuja

Molt honorable president del Parlament senyor Benach, secretària general de l'Esport senyora Anna Pruna, excel·lentíssim senyor diputat, honorable conseller de Governació, president de la Federació Espanyola, president de la Federació Catalana, secretari, amics, alcaldes i autoritats, aquest és el segon any que fem la presentació en aquest emblemàtic indret per una raó molt senzilla. Ja comentava l'any passat que la Matagalls-Montserrat d'alguna manera supera una mica l'àmbit del que seria la pròpia entitat. Tenim participants no únicament d'aquí, de casa nostra, sinó que tenim persones que s'afilien, pràcticament, des d'Anglaterra, França, Nova Zelanda, i òbviament això sobrepassa una mica fins i tot el nostre àmbit de treball, i és un honor per a nosaltres poder agafar i donar suport a aquesta iniciativa. Per tant, el fet de fer la presentació aquí al Parlament és una veritable satisfacció. Evidentment, com a president de l'entitat, ho vull agrair i com a persona, evidentment, també.

No em queda més que donar les gràcies a Esports de la Generalitat en molts aspectes: estan donant suport al que seria..., de cara a la línia de treball de futur, el que és l'esforç, en la línia de promoure la dona en l'àmbit de muntanya i, sobretot, en l'escalada; a la Diputació de Barcelona, tant en l'àmbit d'esport com en l'àmbit de medi ambient, a través dels parcs naturals; als ajuntaments, el senyor Albert Solé en teoria havia de ser aquí amb tots nosaltres, a l'alcalde del Brull, el senyor Ferran Teixidó, que realment s'ha de remarcar el treball que fan a l'hora de desenvolupar la sortida any rere any.

I vull destacar un tema dins de la Matagalls. L'altre dia en una reunió en què organitzàvem una mica la presentació i la sortida, explicava que, pel Brull, per tota la gent que està col·laborant, que s'hi implica, és una de les activitats i festa més important d'aquesta població. Òbviament, això és un tema que s'ha d'agair i per part nostra tindrà tot el suport que faci falta de cara que aquest fet pugui ser ressaltat d'alguna manera.

Hem de donar les gràcies també a Protecció Civil per tota la cobertura que fan d'aquesta activitat. La Pilar ja ho ha comentat, però realment la tasca que fan durant vint-i-quatre hores, donant suport a través d'emissores de ràdio i fent una mica d'àngel de la guarda perquè ningú no tingui cap problema, realment és una tasca força feixuga i realment important.

I també a la mateixa UFEC, qualsevol acte que desenvolupi la nostra entitat, tenim les possibilitats de fer la presentació al saló de Coubertin, tant des del punt de vista de promoció com de competicions, i per tant estem veient que tota la xarxa esportiva de casa nostra d'alguna manera dóna suport a aquestes iniciatives que no surten..., que no són mediàtiques com podria ser un altre tipus d'esport. Això, evidentment, s'ha de destacar, perquè al final qualsevol activitat vinculada a la societat que no sigui espectacle té força dificultats per poder accedir a aquests mitjans, que d'alguna manera són els que són plataforma per promoure-les.

Òbviament, enguany que fem vuitanta-cinc anys d'història he de dir que tota la junta directiva, tots els consells i seccions treballen per fer aquest salt de cara al futur, que realment serà evidentment difícil, perquè moltes empreses ja estan entrant en línia de competència amb tot el que són activitats de la natura i, per tant, els clubs hem de saber aprofitar aquests forats que la societat..., els requeriments que la societat vagi oferint, i òbviament això implicarà fer una tasca diria que semiprofessional.

Sabem que tenim un tema sobre la taula, que és una mica complicat, que és la llei de professionals de l'esport, que segons com això evolucioni realment serà una mica conflictiu de cara a entitats mitjanes i petites, i que val la pena d'alguna manera reflexionar al respecte.

Hem de pensar..., i per això insistim que pràcticament a la Matagalls-Montserrat s'afilien al voltant de tres mil persones, enguany és possible que pugui superar-se aquesta xifra, però per part nostra el que procurarem serà que el tema de medi ambient prevalgui sobre la quantitat de participants.

He de dir que qualsevol entitat o qualsevol activitat que es desenvolupa seria prou difícil poder-la projectar si no és amb l'ajut –tal com comentava abans la Pilar, torno a repetir-me–, si no tinguéssim aquest suport de l'Hospital General de Catalunya,

d'empreses com la Coca-cola, i darrerament la Fundació de la Caixa, que dóna suport a la nostra escola de muntanya.

Crec que Carles Albesa ha dit perfectament tota la història del que és la Matagalls, la Pilar ha explicat l'evolució d'aquesta activitat en concret, i de cara al futur, evidentment, esperem que el Club Excursionista de Gràcia continuï en la seva línia de promoure noves idees, noves iniciatives, tal com comentava el nostre amic Josep Ventura, i òbviament això posar-ho a l'abast de tota la societat.

Gràcies a tots per la vostra assistència.

El president

Doncs moltes gràcies a tots vostès per les seves paraules i, si m'ho permeten, per cloure, afegir-los una breu reflexió més enllà de felicitar el Club Excursionista de Gràcia i totes les persones, entitats i institucions que col·laboren i participen en l'organització d'aquest clàssic de les curses de muntanya, que, a més a més, ja és una cita consolidada al llarg dels trenta-cinc anys que fa que es fa.

De fet, el ple que presenta avui aquest Auditori és una bona prova del prestigi, de la repercussió assolida, del suport i de la molta i molt bona feina que hi ha al darrere.

Dit això, i si l'any passat vaig tenir l'oportunitat de fer referència als lligams d'aquesta prova amb la història de la nostra nació, i de reflexionar al mateix temps sobre el paper múltiple de l'esport a la societat actual, m'agradaria avui remarcar precisament els valors positius que es desprenen d'aquesta prova no competitiva, valors que Catalunya necessita per afrontar els reptes de futur que té com a nació, com a país, que com a col·lectiu, en definitiva, tenim sobre la taula. Ben bé podríem dir que es tracta d'allò de la deformació professional o, fent un matís potser, deformació institucional, en aquest cas.

En qualsevol cas, sigui com sigui, molt sovint, en els actes i en les activitats que es porten a terme en aquest país, el que hi veig són molts valors positius, molts elements que, si els apliquéssim en tots els àmbits del país, ens portarien molt més endavant, És a dir, Catalunya té un immens potencial que no sempre aconseguim desenvolupar. O, dit d'una altra manera, la nostra nació pot fer tots els Matagalls - Montserrat que el

progrés, el benestar i la llibertat ens demanen, però no sempre ens hi posem. De vegades ens fa tanta mandra començar a caminar! D'altres vegades, comencem a caminar, però, a les primeres de canvi, ja defallim. Fins i tot a vegades no acabem de mesurar les nostres forces de manera adequada, absolutament indispensable per fer una bona Travessa. Fins i tot alguna vegada, tot i que les noves tecnologies ja fan gairebé impossible perdre's, potser equivoquem el camí.

Catalunya té molts reptes sobre la taula i els pot i els ha de tirar endavant. Perquè entre altres aspectes, a Catalunya, per exemple, sovint falta un punt d'autoestima, sovint falta aquest punt de reconeixement d'allò que ens és propi. Aquesta Travessa és, any rere any, un èxit d'organització, un èxit de participació, i dir això i fer-ne el reconeixement que es mereix és un acte de justícia, no de xovinisme, és un acte de justícia.

De la mateixa manera, no és autocomplaença dir que la Catalunya actual, en molts àmbits, amb feina, amb esforç, amb il·lusió, ha tingut èxit, i de vegades fins i tot ha esdevingut una referència internacional.

M'he referit que és digna d'elogi la il·lusió, l'esforç dels que l'organitzen i de totes les persones, institucions i entitats que hi participen. Precisament, la il·lusió i l'esforç que, de fet, necessita Catalunya per tirar endavant, per aprofitar les oportunitats i superar els reptes que comporta el nou món globalitzat.

Catalunya no pot renunciar, Catalunya no es pot aturar. Catalunya ha d'anar fent camí, un camí que no és pla, que no és fàcil, que requereix pujar i baixar desnivells, que requereix moments d'esforç, que de vegades s'enfronta amb parets que poden semblar impossibles, però no n'hi ha cap d'impossible. Ha d'avançar mesurant les forces, amb la pressa adequada, amb la pausa adequada, però amb determinació, amb la resistència demostrada al llarg dels segles, i amb la il·lusió que més enllà, al nostre abast, aconseguirem els nostres objectius.

La vida dels pobles, com la de les persones, és, en el fons, una llarga travessa de muntanya. Res millor que anar fent camí.

Moltes gràcies a tots vostès i molt bona travessa!

